

најдемократскијих устава тог доба. Он је означио почетак нове политичке ере Србије, почетак њене парламентарне историје која је обилувала бурним политичким догађајима и превратима који су обогатили и светску историју парламентаризма. Иако је то био први устав парламентарне државе, идеја парламентаризма у Србији је ипак старија и везује се за први пад, одступање владе пред Народном скупштином 1874. али и раније за мисао Стојана Бошковића који је још 1860. величао енглески парламентаризам. Овај Устав је био тековина борбе демократских против бирократских снага и као такав је означио победу ових првих и пораз бирократског централизма и апсолутизма оличеног у једном ауторитативном владару. Он је означио победу Скупштине над краљем и захваљујући њему је Србија стекла услове да постане демократска и напредна држава. Устав је као победу демократских снага утврдио равноправни положај Народне скупштине у законодавству с краљем. То је био очигледан напредак у односу на Устав од 1869. где је владалац био претежнији законодавни чинилац у односу на Скупштину. У организацији државне власти, краљ и Народна скупштина су централни и највиши органи власти, с тим да краљ као носилац извршне власти учествује заједнички са Народном скупштином у вршењу законодавне власти. Право законодавне иницијативе је припадало краљу и Скупштини као равноправним законодавним чиниоцима тако да је за сваки закон потребан пристанак и једног и другог. Краљ потврђује и проглашава законе тако да ни један закон не важи док га не прогласи краљ, али с друге стране ни један закон се не може издати, укинути или променити без пристанка Народне скупштине. Поред законодавне власти, Народна скупштина је имала и пуну буџетску (финансијску) власт и право изгласавања како новог буџета, тако и продужавање важности старог. У духу усвојеног парламентаризма, Народна скупштина имала је и право постављања питања и интерпелација, право анкете, вођења истраге у изборним и административним питањима као и примања петиција, молби и жалби и др. Овај Устав је најдоследније спровео поделу власти и увео парламентаризам мада то директно не помиње. Елементи тог парламентаризма се виде из буџетског права Скупштине, њеног права да одбаци буџет али и установе интерпелације чиме Народна скупштина може да принуди владу и ministre на оставку. Стуб овог новог парламентарног режима је чинила једнодомна Народна скупштина, изабрана на непосредним изборима, тајним гласањем и то тако да се на 4.500 пореских глава бира по један посланик а да бирачко право припада